

Culture & Camp

CULTUREEL MAANDBLAD VOOR HOMOSEXUEEL NEDERLAND

SEPTEMBER 1998, 4^E JAARGANG, NUMMER 43, f4,95

Willeke Alberti

Marrakech

Trendy horloges

Terugblik Gay Games

Telkens weer...

Willeke Alberti

Door haar veelvuldige optredens op Roze Zaterdag en wat dies meer zij, is ze zo langzamerhand uitgegroeid tot een icoon van de vaderlandse nichtencultuur. Ook tijdens de Gay Games was ze weer verschillende malen te horen en te zien. Als ze op woensdag 5 augustus een vijftienduizendkoppige menigte op de Dam gaat toezingen zijn haar openingswoorden: "We komen elkaar wel erg vaak tegen deze week!". Vooral bij het mannelijke deel van het homoseksuele bevolkingsdeel weet Willeke Alberti een gevoelige snaar te raken. Zonder een verband te willen leggen met haar succes in de subcultuur, kunnen we constateren dat haar carrière de laatste tijd weer een flinke impuls gekregen lijkt te hebben. Misschien heeft dat wel te maken met de invloed van Paul de Leeuw die - behalve dat hij een goede vriend van Willeke is - haar nieuwste cd heeft geproduceerd en ook op een paar nummers meezingt.

door Hans Pols

Het is 28 juni 1998. Het oude hart van Utrecht kleurt roze. Met een parade door de binnenstad en een manifestatie op het Lepelenburg wordt de Utrechtse roze week afgesloten die begon met een gezellig Midzomergrachtspektakel op en rond de Oude Gracht en werd gevolgd een week vol activiteiten voor en door homo's. Uit heel Nederland zijn mensen naar Utrecht gekomen om de traditionele Roze Zaterdag mee te maken. Ondanks regen en bewolking is er een ontspannen sfeer en wordt het vooral een feestelijke dag.

Ook voor Willeke Alberti is het een roze week geweest. Op donderdag 25 juni heeft zij de vernieuwde Exit in Amsterdam geopend en vanavond is zij het stralende middelpunt van een van de feesten waarmee de Roze Zaterdag wordt besloten. In een bomvol Tivoli zal zij optreden op het door de vrijwilligersorganisatie PANN georganiseerde Mega PANN feest.

Terwijl de zaal volstroomt ontmoet ik Willeke Alberti in haar kleedkamer, waar ze met haar band het programma voor hun optreden doorneemt. De presentatoren van het feest die in glitterpakjes zijn gekleed doen enthousiast mee met het noemen van titels die zij graag willen horen. Er worden

stukjes gezongen en een set van drie kwartier is in korte tijd samengesteld. Wanneer een van de bandleden het heeft over een zaal vol enthousiaste potten en flikkers berispt Willeke hem en maakt duidelijk dat er in de zaal geen potten en flikkers, maar enthousiaste mensen op hen wachten.

Willeke geeft een van de bandleden de opdracht om de medley samen te stellen en wij begeven ons naar een van de weinige plaatsen in het gebouw waar het nog rustig is. Er zijn drie stoelen voor ons neeget vlak achter de kassa, afgeschermd door een gordijn voor het nog steeds toestromende publiek.

Willeke Alberti heeft een prettige, warme stem en ik voel me direct thuis bij haar. Ze geniet zichtbaar van de tijd die ze nu meemaakt en dat straalt ze uit. Willeke heeft een lange carrière en een bewogen leven achter de rug. Over haar leven, haar muziek, maar vooral over hoe zij nu tegen de dingen aankijkt schreef zij met haar vriendin Carmen Sars het boek *Willeke, verliefd op het leven* (Uitgeverij Zomer en Keuning 1998, f 29,90)

Je komt in dit boek naar voren als iemand die heel bewust de dingen die in het leven

gebouwen ervaart en daar iets van probeert te leren. Heb je die levenshouding altijd gehad? Ik heb wel altijd bewust geleefd, maar ik heb ook altijd alles door een roze bril gezien. Ik was een beetje naïef, maar door schade en schande ben ik wijzer geworden. Ik zie alles nu veel helderder dan voorheen en ben me heel erg bewust van de dingen om me heen. De natuur en natuurgeneeskunde interesseren mij heel erg. Spiritueel ben ik daar heel erg me bezig. Ik laat mijn gevoel spreken en ik probeer duidelijk te zijn.

Mediteer je?

Nee, maar ik leef wel heel bewust. Ik beseft vooral heel goed hoe belangrijk vrienden om me heen zijn en wat ze voor me betekenen. Als je dat weet beseft je dat je heel goed alleen kunt functioneren, zonder dat je een vaste partner hebt. Zo lang als ik me kan herinneren is er altijd iemand geweest.

Ben je na de scheiding van Soren Lerby gaan veranderen?

Ik denk het wel. Ik kwam in een soort rouwproces terecht. Daar zit ik nog steeds in, hoor. De beslissing die ik toen genomen heb heeft hele grote consequenties, daar ben ik nog steeds mee bezig. Na de vorige scheidingen ben ik eigenlijk meteen weer terechtgekomen in een nieuwe relatie en dat is dit

keer niet het geval. Daardoor kan ik het allemaal veel beter verwerken en kan ik het afronden. Het was best moeilijk, maar ik ben al een heel eind.

Er heeft altijd iemand naast je gestaan. Je bent nu aan het leren om zelf je beslissingen te nemen.

Ja, maar dat zou natuurlijk heel moeilijk zijn zonder de vrienden die ik altijd om me heen heb. Weet je, het is zo belangrijk dat je voor alles iemand hebt op wie je kunt rekenen. Ik begrijp nu heel goed hoe moeilijk een relatie is en dat je niet alles met een persoon kan en hoeft te delen. Zoals ik nu leef bevalt me heel erg goed.

In 'Willeke, verliefd op het leven' komt heel sterk naar voren hoe belangrijk vrienden zijn in je leven. Het zijn haar vrienden die Willeke Alberti geholpen hebben om de moeilijke periodes in haar leven door te komen. Vrienden als Paul de Leeuw en Carmen Sars. Een belangrijke vrouw in haar leven is ook Berna Ooms. Zij heeft me echt gered. Ze heeft me eigenlijk weer het licht laten zien. Berna Ooms is mijn therapeute. Zij helpt me echt heel erg in mijn leven. Ik bel haar elke dag. Het is niet zo dat ik afhankelijk van haar ben, ik bel haar ook als het goed gaat om te zeggen hoe lekker ik het heb. Ik kan het leven nu eigenlijk wel alleen aan, maar het is wel heel prettig dat zij er nog steeds is. Ik ben de

laatste jaren ook veel vrienden kwijtgeraakt waarvan ik er sommigen al 25, 30 jaar ken. Juist in slechte tijden leer je je vrienden kennen.

Weet je, ik heb heel veel vrienden in de gay-wereld. Daarom werd ik net ook boos. Een mens is voor mij een mens, iedereen is voor mij hetzelfde. Dit is geen geslijm hoor, maar ik heb donderdag zo genoten in de Exit, ik hou echt van de sfeer die daar hing.

Heb je enig idee waarom je zoveel homo's in je omgeving hebt?

Dat weet ik niet. Ik voel me veilig bij hen, ze zijn minder agressief. Dertig jaar geleden ging ik ook al naar Incognito en de Bonaparte. De gay-wereld is een wereld die heel vrij is en iedereen is heel erg zichzelf. Ik houd van mensen die laten zien wie ze zijn en wat ze zijn.

Optredens zoals van vanavond vind ik de leukste die er zijn. Ik heb de afgelopen twee jaar opgetreden op Gay Pride Day voor 15.000, 20.000 mensen. Op wat ik daar aan liefde en warmte ervaren heb kan ik een heel jaar teren. Ik verheug me nu al op vijf augustus als ik weer op de Dam sta tijdens de Gay Games. Dat vind ik heerlijk. Homosexualiteit is voor mij nooit vreemd geweest, het maakte mij niks uit. Ik hou van mensen. Gelukkig komen steeds meer mensen voor hun homosexualiteit uit. Ik denk ook dat het tijd wordt dat mannen eens wat meer hun vrouwelijke kant laten zien en vrouwen hun mannelijke kant. Dan krijg je pas een balans die nu nog heel ver te zoeken is.

Het niet laten zien van zijn vrouwelijke kant, was dat ook iets waar je bij Soren moeite mee had?

Ja. Hij is eigenlijk een heel lief, zacht mens, maar ik denk dat hij door zijn omgeving beïnvloed wordt. In de voetbalwereld gedragen mannen zich zo macho. Ik vind het doodzonde dat heel veel mannen dat doen. Als ze meer op zoek gaan naar hun vrouwelijke kant zouden ze ook veel meer de balans in zichzelf vinden. Godzijdank wordt het steeds minder. Ik leer mijn kinderen ook dat ieder mens een mens is. Als Paul (*Paul de Leeuw, red.*) bij ons op bezoek komt zoenen mijn jongens hem zonder dat daar iets achter zit en zo moet het ook zijn. Het gaat erom dat je elkaar liefhebt, ongeacht wie of wat je bent. Ik heb Paul in 1993 leren kennen. Hij had een radioprogramma bij de VARA en draaide elke week iets van mij. Toen hij jarig

The Natural Health Company

"De Munt"

- **Vitaminen van: Solgar, Lamberts, Biotics, Orthica**
- **Nieuw: vloeibare vitamines**
- **Sportsupplementen: EAS, Weider, Weiproteïne, Aminozuren, Creatine, H.M.B., C.L.A., Yohimbe, Ephedra**
- **En het beste advies**

Vijzelstraat 1, Amsterdam Tel/fax 020- 624 45 33
E-mail: L.Oers@wxs.nl

Chinese Malaysian Restaurant

NEW SEASON

季節酒樓

Open 15 - 24 uur
Warmoesstraat 39, Amsterdam
Tel. 020 - 625 61 25

VAN DER ZANDEN ADVOCATEN
ADVOCATEN EN PROCUREURS

Advies en procedure
ten behoeve van
ondernemer en particulier

Eerste gesprek kosteloos
en vrijblijvend

Tel.: 020 - 421 02 60 Fax : 020 - 421 02 11
Kerkstraat 399c, 1017 HX Amsterdam
Advocaten@vanderzanden.nl
<http://www.vanderzanden.nl>

was vroegen zijn collega's of ik hem in de uitzending wilde feliciteren. Dat heb ik gedaan, en toen heb ik hem gevraagd of hij op wilde treden op een verjaardag van een vriend van Soren. Dat wilde hij wel, maar dan moest ik op mijn beurt een plaatje met hem opnemen. Daar ben ik hem achteraf heel dankbaar voor want toen is het allemaal weer begonnen. Hij heeft me gemotiveerd om weer te gaan zingen.

In een carrière heb je momenten dat je vastzit en dan heb je een stimulans nodig. Ik ben elke keer de juiste mensen tegengekomen. Dat is natuurlijk niet toeval, daar kies je ook zelf voor. Zoals ik er ook voor heb gekozen om weer met een band te gaan werken. Ik vind dat het leukste wat er bestaat, optreden met mijn eigen band. Het zijn mijn vriendjes. Ik ga ook volgend jaar weer met hen het theater in. We zijn met verschillende dingen bezig, maar ik wil hoe dan ook weer het theater in.

Paul de Leeuw zorgde ervoor dat Willeke Alberti in 1994 mee kon doen voor Nederland aan het Eurovisie Songfestival. Ondanks haar lage notering heeft zij fijne herinneringen overgehouden aan haar deelname.

Het songfestival was een hoogtepunt in mijn carrière, een van de leukste dingen die ik ooit heb gedaan en ik heb er absoluut geen spijt van. Ik ben gek op het songfestival, nog steeds.

Je hebt ook zelf wat songfestivalliedjes opgenomen.

Ja, vroeger al, Tompilibi, dat is ver voor jouw tijd!

Ze lacht. Mijn vriend Pam mengt zich in het gesprek en we noemen nog wat titels, zingen stukjes uit de liedjes.

Pam: Io sense te, Het zal nooit meer zo zijn.

Nee, dat is toch niet van het songfestival

Pam: Ja hoor.

O jeetje, je hebt gelijk, wat goed! Dat is van Maarten Peeters. Hij zingt zelf ook zo mooi. En *Waar naartoe* natuurlijk, *Eres tu*. Dat gaan we spelen vanavond!

Het is me opgevallen dat je bijna altijd bij optredens een aidslintje draagt.

Ik ken natuurlijk ook mensen met aids. Volgende week treed ik daarom weer op bij de Walk for life. Wist je dat Coot van Doesburg *Waar is de zon* heeft geschreven voor een vriend van haar die aan aids is overleden. *Waar is de zon* is mijn lied voor

de gays. Maar ik denk ook aan mijn vader wanneer ik het zing. Iedereen heeft wel iemand waar hij aan denkt bij het horen van dit lied. Dat is het mooie ervan. Toen ik het zong bij de Gay Pride stonden 15.000 mensen met hun handen in de lucht en zongen mee. Ik kon bijna niet meer zingen, ik vond het zo fantastisch.

Je weet mensen te ontroeren en niet alleen met je muziek. Ik werd ook erg geraakt door een paar gedeelten in je boek, met name wanneer je vertelt over Chu, het Vietnamese jongetje of over de doodzieke Pietje. Dat zijn heel emotionele momenten.

Het zijn dingen die mij op dit moment heel erg veel doen.

Pietje ontmoette Willeke Alberti toen ze met Ivo Niehe een programma maakte over het Ronald McDonaldhuis. Hij was toen tien jaar, had net een beenamputatie en een chemokuur achter de rug. In de laatste fase van zijn leven bezocht Willeke hem een paar keer. 'Samen zijn' werd zijn lied.

In 1996 ging Willeke voor het Foster Parents Plan naar Vietnam. Daar leerde zij Chu kennen.

Chu was zo'n mooi kind. Ik vond het zo erg om hem achter te laten. Ik heb hem een hele dag meegenomen. De volgende dag zijn we gaan kijken, hij leefde op straat onder een brug. Hij kwam naar me toe. Ik heb

ook foto's en daarop kijkt hij me steeds hetzelfde aan..

Jullie hadden meteen een goede verstandhouding.

Ja, maar meer dan dat. Het is alsof er een tweelingziel bestaat. Iedereen ontmoet mensen in het leven waar hij meteen iets mee heeft, alsof je elkaar herkent, ook al heb je elkaar nooit eerder gezien. Het net zo'n soort gevoel als verliefd worden op iemand op het eerste gezicht. Dat kan. Dat had ik met die jongen, maar het is bijna niet uit te leggen, ik zal het ook nooit vergeten. Ik wil hem graag weer zien en ik ga zeker terug naar Vietnam. We hebben Chu geadopteerd met de hele crew via Foster Parents Plan en hij krijgt nu ook les.

FOTO GOVERT DE ROOS

Willeke heeft net de laatste hand gelegd aan een nieuw album. De CD is geproduceerd door Paul de Leeuw, die ook een aantal nummers schreef en op een paar nummers meezingt.

Hij is heel mooi geworden.

Wijkt hij heel erg af van vorige albums?

Ik vind van wel. Aan de manier waarop ik de liedjes zing kun je heel goed horen hoe ik me nu voel. Ik ben heel erg gegroeid in de afgelopen drie jaar. Ik ben veel zelfbewuster, zelfverzekerder en ik neem nu mijn eigen beslissingen. Ik werk nu ook voor mijzelf. Mijn broer Tony regelt het management, maar ik neem artistiek mijn eigen beslissingen en dat is echt voor het eerst in mijn leven. Daar ben ik nu aan toe.

Probeer je met je muziek ook iets van je levensgevoel over te brengen?

Ja. Er staan liedjes op de CD die zo bijzonder zijn, zo mooi van tekst. Er zijn bijvoorbeeld twee liedjes bij van een jongen waar ik nog niet eerder iets van heb gezongen en toen ik die voor het eerst hoorde kreeg ik tranen in mijn ogen. Ik kan ontzettend veel kwijt in mijn liedjes, ontzettend veel emotie. Er staan ook heel vrolijke liedjes op de CD, want Paul wilde een plaat maken die mensen gezellig even op zetten. Het is volgens mij een heel positieve en sterke plaat geworden. Paul de Leeuw

corrigeert mij als ik een beetje te verdrietig zing. Een van de liedjes is *Jij hoort bij mij*.

Ze zingt er een stukje uit met de bekende snik in haar stem en daarna zingt ze het opnieuw, maar nu op de manier waarop ze nu zingt.

Hoor je het verschil? Het is een hele andere benadering dan vroeger. Die manier van zingen kwam voort uit een rol die niet meer bij mij past. Ik zing nu veel zelfverzekerder.

“Ik moet gewoon veel meer mijn mannelijke kant laten zien”

Niet meer dat afhankelijke...

Precies. En ik ben daar zo blij mee! Je vervalt heel gauw weer in die wat kinderlijke rol van het kleine tere vrouwtje, want dat was veilig voor mij. Ik moet gewoon veel meer mijn mannelijke kant laten zien. Ik ben altijd heel vrouwelijk geweest. Paul wil mij meer potentie geven. Het is zo lekker, om niet meer in die negatieve 'sorry dat ik geboren ben' rol terug te vallen en dat helpt me enorm.

Je ontdekt steeds nieuwe dingen...

Ja. Het is natuurlijk ook fout om in een relatie te onderdanig te zijn. Door duidelijk te zijn in wat je wilt en wie je bent ben je ook meer en weet je ook beter wie je bent.

Ik heb de laatste jaren een verandering gemerkt in je stem. Je klinkt veel meer als een vrouw met ervaring, met een leven achter zich.

Ja hè, en toch heb ik ontzettend veel energie. Ik ben 53 maar ik voel me alsof ik twintig jaar jonger ben. Dat komt ook omdat ik weer helemaal bezig ben met waar ik twintig jaar geleden ook mee bezig was.

En dat is aan haar te zien. Willeke Alberti geniet weer van het leven en werkt op haar eigen manier weer aan een carrière. Het moment is aangebroken om op te treden

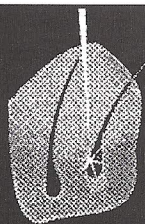
voor een publiek dat haar op handen draagt en waar ze zelf zo graag voor zingt. Volgens de organisatie zijn er 1700 mensen aanwezig. Het is druk, warm en gezellig in Tivoli. Het moment is aangebroken waarop de band begint te spelen.. De band speelt hard en swingend en zet in met *Maar vanavond*. Vanavond is het feest. Willeke Alberti draagt een witte jurk waarop het bekende rode lintje is gespeld. Met het enthousiasme van een dertiger beweegt ze zich over het podium en zoekt contact met het publiek. Verdwenen is de snik in haar stem. Willeke is zelfverzekerder dan ooit.

HP

Bosje Rooth

Vijzelstraat 127
Amsterdam
020 - 427 24 81

Bezorging
door heel
Nederland

EOC
EPI
LIGHT
CENTER

- Duurzame ontharing
- Glad in een flits
- Ook voor grote oppervlakken
- Onder toezicht van medisch specialisten

**VOOR MEER INFORMATIE:
TEL: 020 - 653 84 96**

c o l o f o n

Hoofdredactie: Michiel de Bie

Redactie: Michael Eisenblätter
Johnny ten Theije
Paul Roggema
Kees Bakhuyzen

Medewerkers:

Ronald Groenendijk, Robert Ruigrok, Roberto Massaro, Hans Mosman, Martijn Wismeijer, Hans Pols, Marcel Hansink, Daniel de Heus, Henk Kraan, Meertien van Reenen, Bernardo van Eekhout

Cover: Willeke Alberti

Advertenties: Johnny ten Theije
(020 - 67 99 188)

Redactie-adres: Culture & Camp
Gerard Doustraat 160 F
1073 VZ Amsterdam
Tel. /Fax: 020 - 67 99 188

E-mail: rainbow@neturl.nl

Lay-out: C&C Graphics Amsterdam
Tel. 020-6799188

Abonnementen : Toezending in envelop, 12 maal per jaar, binnen Nederland f42,- , België BFr 1200, Buitenland f75,- overmaken op Postbank 830459 o.v.v. abonnement. Cash of cheque opsturen naar redactie-adres kan ook. Abonnementen kunnen per maand ingaan en worden automatisch verlengd, tenzij een maand voor het verstrijken van de abonnementsperiode schriftelijk bericht van opzegging is ontvangen. Vermeld bij correspondentie altijd uw abonnenummer. Adreswijzigingen uitsluitend schriftelijk twee weken van tevoren opgeven.

Culture & Camp (v.h. Rainbow Magazine) is een uitgave van Uitgeverij Culture & Camp. De redactie heeft haar eigen voorkeurspelling en houdt zich derhalve bewust niet altijd aan de nieuwe regels (bv. "homosexuelen" i.p.v. "homoseksuelen").

Niets uit deze uitgave mag op enigerlei wijze worden gereproduceerd, overgenomen of gebruikt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Entire contents copyright 1998 Culture & Camp. All rights reserved. No part of this magazine including editorial contents, photos, art work or maps may be reproduced without written permission.

© Copyright 1998 Culture & Camp